

කසිතිරම වී වී කුරුපු

ප්‍රශ්නය මගේ ඔළුවට රිංගා ගැනීම වළක්වන්නට මම සමත් නොවීමි. ඒ බව ජාතික රූපවාහිනිය ඇතුළු ජනමාධ්‍ය විසින් දියත් කර ඇති සිංහල නාහා පුවර්ධන ව්‍යාපාරයෙන් ස්ථුල වන බවත් හිතවිට පිළිගැනීමට මට සිදු විය.

සර අපේ ගම් වල මගුල් ගෙරුක එල්ලන ලද කතිර කොඩියක් දක්නට ලැබීම සාමාන්‍ය දර්ශනයක් විය. ඒ පාසල් දරුවන් හැටියට වුව කතිර කොඩියක් ඔසවා ගෙන පස්වැනි ජෝර්ජ් රජුරුවන්ගේ රිදී ප්‍රතිලිය පවත්වනු වගේ අප පෙරහැරෙන් ගිය අවදියයි. ඒ කාලයේ ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික කොඩිය සබයට ඇවිල්ලා නැත. අතිශය ස්වාධීන චින්තකයකු වූ මුනිදාස කුමාරතුංග පවා සුදු අධිරාජ්‍යයෙන්, මහ රජපුරුවන්ගේ සුවච කිකරු යටත් වැසියකු බව විසි යුගයයි. ඒ ඔහුගේ ලියවිලි වලින් සනාථ වන මාර්ථයයි.

මට මේ අතීතය සිහිපත් වූයේ මෑතක මගේ මිතුරකුගෙන් ලැබුණු වි.සී.ඩී. පටයක් නරඹන විටදී ය. එය ශ්‍රී ලංකා රූපවාහිනී(රජයේ) සේවයේ ජනප්‍රිය වැඩසටහන් මාලාවක් රැගත්තකි. මෙම ජාතික රූපවාහිනී සේවයෙන් ජනප්‍රිය වැදගත් වැඩසටහන් නරඹා පුරුදු

අර වැඩ සටහන සිංහලාශයෙන් ප්‍රචාරය වුවකැයි ද සිතමි. නිවේදකයා සිංහල දත් මැද පංතියේ නරුණයෙකි. නමින් ධනාජය සිරිවර්ධන ය. නම සඳහන් කරන්නේ මා කුළ ඔහු කෙරේ පවත්නා අප්‍රසාදයක්, විරෝධයක් දෙන්නට නොවේ. මගේ කනාව බොරු නොවන බවට සාධකයක් හැටියට ය. ඔහු ඉංගිරිසියන් උගත්තකු හැටියට අනුමාන කරමි. එය ප්‍රශ්නයට අදාළ වන්නේ ද නැත. සිංහලෙන් අධ්‍යාපනය ලද්දකු විය යුතු බවත් කියමි. වැඩ සටහනේ නම තීරණය කරන්නේ නිවේදකයාට වඩා ඉහළ කෙනකු විය යුතුය. ඒ කියන පුද්ගලයාට සිංහල දන්නකු විය යුතු බව කියන්නේ, නැත්නම් සිංහල වැඩ සටහනක බලධාරියකු වීම අරුමයක් වන නිසා ය. එහෙත්

සිංහල

කතාව සහ ලිවීම

මට කල්පනා වූයේ මේ අවුරුදු 20ක් විතර වූ කාලය කුළ අපේ උදවිය අර අප පුළුච් සන්දියේ අධිරාජ්‍යයේ ප්‍රබල අවධියට පෙරලා ගිහිල්ලා ඇද්ද යන්න ය. දැන් ගත වන්නේ මා උපන් විසිවැනි සියවසේ මුල් භාගය නොව විසි එක් වැනි සියවසේ ප්‍රථම භාගය බව පමණක් නොව, මෙම වර්ෂය නිල වශයෙන් ශ්‍රී ලංකා ජනරජය විසින් ඉංගිරිසි වර්ෂය ලෙසින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද තීරණාත්මක අවුරුද්ද බවත් මට ම මතක් කර දෙන්නට මට සිදු විය.

ඔහු මා කලින් සඳහන් කළ පඩිවැරැන්ගේ දුර්වලතාව සිදු බිඳ දමන්නට සමත් වූ හැටියකි. සිංහල ගැන පමුණු ගැන පමුණු ගනන්නට පවා ඇඟට වැදීන් විදියට කියන්නට බැරි දේ ඇත. මෙම වැඩ සටහනේ නම දීමේදී බලධාරියා එම සහනය තහවුරු කර ඇත. කොටින්ම සිංහල වැඩසටහනට දීමට හරිහමන් සිංහල නමක් නැත. එහෙම වූණම හොඳවැරැන්ට ඉංගිරිසි නමක් නොයොදා මොනවා කරන්නට ද?

“ශ්‍රී ලංකන් ලයිට් ” . මන්න ඕකට වැඩිය පංකාද සිංහල නමක් කියන්නට මෙලෝ ප්‍රශ්නයක් සමත් නොවන්නේ ය. ඒ වචන තුන කැමති කෙනකුට, කැමති විදිහකට තේරුම් ගත හැකිය. අපේ ශ්‍රාවක - ප්‍රේක්ෂක රසික රසිකාවියන්ට ඒ රාජකාරිය හොඳාකාරව ඉටු කර ගන්නට හැකි බව අපට සහතික ය. ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ප්‍රේක්ෂක ජනතාව ද අර බලධාරියා සහ නිවේදකයාගේ පැත්තේ ය. එහෙවු එසේ අප වාගේ මුර්ධයන් නාහෙන් අඩලා එළක් නැත.

එහෙම වූණම මට හිතෙන හරිය නොකියා බැරි ය. ඒ නිසා වැඩසටහන ගැනත් යමක් කිව යුතු ය. එහිලා ඉදිරිපත් වන්නේ ගායනය සහ වාදනය පිළිබඳ දක්කම් පෙන්වන නරුණ නරුණියන් ය. ඔවුන් පුද්ගලයන් කරන හැකියාව මැන බලා තවත් ඉදිරියට තරග කළ හැකි අය තෝරා දීමට විනිශ්චය මණ්ඩලයක් ද ඇත. ඒ සඳහා රුවන් විරසේකර නම් අපරදිග සංගීත විශාරදයෙකුත්, ජනතාත් වරකාගොඩ සහ

... පෙරදිග සංගීතය හදාළ මේ සංගීතඥයන් දෙදෙනාම ඉංගිරිසි වචන කුටුම්භයට අපේ කට්ට හුරු පුරුදු “අතිතය” යන පදය නොදන්නයි සිතීමට මම සැහැසි නොවෙමි. මගේ ගැටළුව ඔවුන් ඒ වෙනුවට අර වචන දෙක යොදා ගැනීම ය. මා දන්නා තරම්ම ඉංගිරිසි “බොඩ් ලැන්ගේජ්” යනුවෙන් අදහස් වනුයේ සවිඥානික සහ අවිඥානික දෙවර්ගයටම අයත් “ආංගික භාෂණය” යි. වැඩි අවධාරණය දෙනු ලබනුයේ ද අවිඥානික වශයෙන් (බොහෝ විට හිතටත් හොරා) නිකුත් කළ සංඥා ය. කෙනෙකු ගේ වචනයෙන් නොකියන හැඟීම් ඔහුගේ හෝ ඇයගේ සිරුරෙන්, ඉරියව් වලින් අල්ලා ගත හැකි බව අප කියන්නේ. අර වචන දෙක බහුල වශයෙන් භාවිතා වන්නේ ද එය කීමට ය.

ඉන්දකා උපමාලි නමැති සංගීත කවිකාවාරිනියක් ද වූහ. ඒ දෙන්නාම පෙරදිග සංගීත විශාරදයන් විය යුතු ය.

කමත් කැමති ගායකයන් නොහොත් වාදකයන් ගැන එස් එම් එස් පණිවුඩයක් යැවිය යුතු අංකයක් ද නිවේදකයා විසින් ප්‍රේක්ෂකයාට දැනුම් දෙනු ලැබේ. ඔහු කියන්නේ “එස් එම් එස් එකක් “සෙන්න” කරන්නට ය. තරගකරුවෝද කමත් වෙනුවෙන් ප්‍රේක්ෂකයින්ට ආයාචනයක් කරන්නේ ය. ඒ තමන්ගේ ගායනයට හෝ වාදනයට කැමති නම් පණිවුඩය යවන්නට ය. මම ඒ සියලු දෙනාම ඉල්ලීම කරන ආකාරය හොඳින් නිරීක්ෂණය කළෙමි. මා පුදුමයට පත් වූයේ එනැන්දී ය. රාජකීය විද්‍යාලයේ ශිෂ්‍යයන් බව කී තුන් දෙනෙක් හෝ හතර දෙනෙක් නොවැරැවීම කෙටි පණිවුඩයක් යොමු කරන්නැයි ඉල්ලා සිටියහ. පිටිසර පාසල් වලින් ආ වූන් යයි මා අනුමාන වශයෙන් ඇතුළුව අන් සියල්ලන්ම කීවේ එස් එම් එස් එකක් “සෙන්න” කරන්නට ය. ඒ වෙනසට හේතුව නම් මට හිතා ගන්නට බැරි ය.

කමත් පුදුමයක් දුටිමි. මගේ ලංසුවට අනුව අනෙක් විනිසුරුවන් දෙදෙනාටත් වඩා හොඳ සිංහල වචන භාවිතා කළේ අපරදිග සංගීත විශේෂඥයා ය. අනෙක් දෙදෙනාම කිහිප විටකම පාවිච්චි කළ “වචන කුටුම්භ” විය. “බොඩ් ලැන්” වේජ්. පෙරදිග සංගීතය හදාළ මේ සංගීතඥයන් ලෙදෙනාම ඉංගිරිසි වචන කුටුම්භ වෙනුවට අපේ කට්ට හුරු පුරුදු “අතිතය” යන පදය නොදන්නයි සිතීමට මම සැහැසි නොවෙමි. මගේ ගැටළුව ඔවුන් ඒ වෙනුවට අර වචන දෙක යොදා ගැනීම ය. මා දන්නා තරම්ම ඉංගිරිසි “බොඩ් ලැන්” වේජ් “යනුවෙන් අදහස් වනුයේ සවිඥානික සහ අවිඥානික දෙවර්ගයටම අයත් “ආංගික භාෂණය” යි. වැඩි අවධාරණය දෙනු ලබනුයේ ද අවිඥානික වශයෙන් (බොහෝ විට හිතටත් හොරා) නිකුත් කරන සංඥා ය. කෙනෙකු ගේ වචනයෙන් නොකියන හැඟීම් ඔහුගේ හෝ ඇයගේ සිරුරෙන්, ඉරියව් වලින් අල්ලා ගත හැකි බව අප කියන්නේ. අර වචන දෙක බහුල වශයෙන් භාවිතා වන්නේ ද එය කීමට ය. “අතිතය” යන්නෙහි ලා නාට්‍යවාරීන් විසින් විස්තර කරන ලද්දේ රසභාව ජනනයෙහි ලා සවිඥානිකව, හිතාමතා ම ප්‍රයත්නයක් දරමින්ම ඉදිරිපත් කරන හැඟීම් ය. වෙනත් වචනයෙන් කිවහොත් “භාව ප්‍රකාශනය” යි. මට තේරෙන විදියට නම් අර දෙන්නා තරගකරුවන් කිහිප දෙනෙකුටම අවවාද කළේ ඒ රස නිෂ්පාදනය කෙරෙන ආකාරයට අන් පා සහ මුහුණේ මාංශ සේශීන් හසුරුවා ලීමේ වැදගැම්ම ය. මේ

තරම් දිගට මේ වික කීමේ, ඉංගිරිසි යෙදුමක් පස්සේ දිවීම නිසා පැහැදිලිව දිය හැකි අදහසක් ව්‍යාකූල හැටි පෙන්වා දීමට ය.

ඒ දෙන්නාගේ ඉංගිරිසි ප්‍රවණතාවට හේතුව ගැන කියන්නට මම පොහොසත් නොවෙමි. අනෙක් අතට මෙසේ ඉංගිරිසියට හිස නොනමා වැඩ සටහනකට මාතෘකාවක් පවා සොයා ගැනීමට බැරකමට නොහොත් ආසාදනයට ජාතික රූපවාහිනියේ පමණක් නොව අනෙක් නාලිකා වල ප්‍රවීණයන් ද ගොදුරු වී ඇති සැටි මම ගිය වසරේ ශ්‍රී ලංකාවේදී බලා ගත්තෙමි.

සිංහල ලියකට ඇතුළත් කරන සරල සිංහල නමක් වූවත් ඉංගිරිසි අකුරින් ලිවීමේ රුචියක් මේ රටේ සිංහල ලියන්නන් තුළ ඇති බව දැක තිබුණත්, රෝග නිදානය සොයා ගත හැකි වූයේ මෙම ශ්‍රී ලංකා ප්‍රවණතාව ගැන කල්පනා කරන විට ය. එපමණක් නොව, යට කී නිවේදකයාගේ ආකාරයටම හරබර ඉංගිරිසි වචනයෙන් සරසන ලද සිංහල ලියක “සන්නසා” පත්තරයේ වරක් දුටුවෙමි. ඒ ලියූ නරුණයා මා දන්නා ලේඛකයෙක් නොවේ. ඊ ළඟ කලාපයටත් එම බස් වහරම යොදනු ඇතැයි සිතුවත් එය නොසිදු වීම ගැන මම සතුටු වූයෙමි.

සිංහල අකුරක් ලියන ඉංගිරිසි වචන ද අපට අවුත්තක් විය නොහැකි ය. බස් එක නැතහොත් බසය වැනි වචන බොහෝ ගණනක් අපි භාවිතා කරන්නෙමු. මෙම ප්‍රවණතාව දැන් දැන් ශිෂ්‍යාකාරයෙන් වර්ධනය වන පාට ය. එහි පටන් ගැනීමත් අපේ මව් බිමේම විය යුතු ය. 2009 .04.10 වැනි දින “දිවන” පත්තරයේ ටෙනිසන් කුමාර පැවැත් වූ සංවාදයක් එයි. සංවාදය මෙහෙයවන්නා ටෙනිසන් කුමාරගෙන් අසන ප්‍රශ්නයක්..

“බබ පාසල් වේදිකාවේත් කොමඩි වර්ත රඟපෑව ද?”

ඔය වහන්සු පිටිරි යෙදුම් අද පත්තර වල බහුල ය. පහත සගරාවේ එන කෙටිකතාවකින් නිදසුනක් -දෙකක්..

..ගිරු කිරණ සුදු පැහැති ටයිල් පොළොව වැළඳ ගෙන තිබිණ..

..සුවනිය මෝ කේස සහර ---- දුසිමක් පමණ ගෙන මේසය මත දියැරු කර ඇරියේ ලෝස් නැටිට ය..

මෙහෙම ලියන්නේ මොන වේතනාවෙන් දැයි සිතා ගත නොහැක්කේ මේ කිසිවකු නැතට උචිත සිංහල පදය නොදැන සිටිනැයි සිතන්නටවත් බැරි නිසා ය. මෙම ප්‍රවණතාව වචනයෙන් නොනැවැති, ව්‍යවහාර විධිවිධානට ආරුචි වී ඇත. 2009.04.12 වන දින “සිළුමිණ” ට කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කවිකාවාරිය ධම්ම දිසානායක විසින් “අයුත් අවුරුද්දට පණ සිරිත් විරිත් සෙවීම මුද්‍රාණක්” යන හිසින් ලියන ලද ලිපියේ මෙසේ කියා ඇත.

..ලංකාවේ මහා පරිභෝජනවැදි සංස්කෘතිය නොකිමය සහ දේශපාලනමය වශයෙන් ආරම්භ වන්නේ 1977න් පසුව ය. එහෙත් ඊට පෙර සිටම ඊට අදාළ කොන්දෙසි සම්පූර්ණ වෙමින් පැවතුන බව කිව යුතු ය..

අප ඉස්සේඉතාලි කාරයා නොහොත් ඉතාලි ජාතිකයා යනුවෙන් කී දේම අද මෙහි ගුවන් විදුලියෙන් කියන්නේ ඉතාලියානු ජාතිකයා කියලාය. නෝර්වේ ජාතිකයා, නෝර්විජියානු ජාතිකයා වෙලා ය. ශ්‍රී ලංකාව නියෝජනය කරමින් ආසියාතික මලල ක්‍රීඩා තරගයට සහභාග වන ක්‍රීඩකයන් ගැන කියන ගුවන් විදුලි පුවත සඳහන් කළ විදියට ඔවුන් නියෝජනය කරන්නේ ශ්‍රී ලංකාව නොව ආසියාතික තරගය යි. මියුන් අර ඉංගිරිසි උරුම පටලවා ගැනීම නිසා සිදු වන හෙයින්ම මෙවැනි.

ශ්‍රී ලංකාවේ මගේ ශෝලයකු කිහිප වතාවක් මට කියා තිබුණත්, මට මේ රෝගය අල්ලා ගත හැකි වූයේ නොබෝදා මෙල්බර්න් ප්‍රජා ගුවන් විදුලියේත් යට කී ප්‍රජාහිතිය අසා සිටියදී ය.

සිංහලෙන් ප්‍රකාශ නොකළ හැකි අදහසක් නොහොත් සංකල්පයක් සඳහා අනාවශ්‍ය වූ විට ඉංගිරිසි වචනයක් ගෙඩි පිටින්ම ගැනීම වරදක් නොකිව යුතු ය. එය වළක්වා ලීම ද උගත ය. එහෙත් අන් බසකින් වචන නොහොත් යෙදුම් උකහා ගැනීමේදී සිංහලට ආවේණික වූ ව්‍යවහාර විධිඋල්ලංඝනය කිරීම නොහොත් යටපත් කල්ලීම බස සතු ජීව ගුණය මේකා හැටීමක් බව අවධාරණය කළ යුතු ය. මෙම අහිතකර බලපෑම නොනැසා අවිවාදයෙන් නවීකරණය ගැන සිතීම භානිකර වන්නේ ය.